

(hanc Didymus vult esse Panariam & ἀρτοπώλιδα) A
 orat Bdelycleonem vt sibi auxilietur, signatissimo
 & maximè proprio verbo vititur *ᾠδὴς ἡδὴ*, Quod
 est, defende me. Quin Latine patronus aut aduo-
 catus dicebatur Adesse, quod superesse cum apud
 Prætozem aduocatus extra causam verba faciens,
 dixisset, festiuiter respondit ipse Prætor apud A.
 Gellium Lib. j. Tu verè superes non ades. *Διὰ τὸ
 σὸν οἶνον*] Dixerat antè multa incommoda quæ ex B
 nimio meri potu accidere solent, Quæ Eubulus
 Comicus apud Athenæum eleganter persecutus
 est sub persona Bacchi, vbi trium poculorum hau-
 ftu sapientis vitam circumscribit, vt dixit Ausonius
 vel tria potanti: Sed præstat ipsos versus apponere
 à nobis emendatos, & quæ pote, Latinos factos in
 gratiam τῶν μετρίων & μεθυστῶν.

Τρεῖς γὰρ μόνος κρατῆρας ἔκκεραννύω
 τοῖς εὐφρονούσι, τὸ μὲν ὑγείας ἕνα
 ὄν παρῶτον ἐκπίνεις, τὸ δὲ δεύτερον
 Ἐρωτος ἡδονῆς τε, τὸ τρίτον δ' ὕπνου.
 Ὁν εἰσιπνότες οἱ θεοὶ κεκλημημένοι
 οἰκάδε βαδιοῦσιν, ὃ δὲ τέταρτος ἐκείτε
 ἀμέτερος ἐστ', ἀλλ' ὕβρεως, πῆμπτος βοῆς
 ἐκλος ἢ κίμων, ἔβδημος δ' ὑπωπίων.
 Ὁ δ' ὄγδοος κλητῆρος, ὃ δ' ἕνατος χολῆς
 Δάκρυος ἢ μανίας ὡς ἐκ βαλλεῖν ποιεῖ
 Πολὺς γὰρ εἰς ἕν μικρὸν ἀγρεῖον χυθεῖς
 Ἐποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότες.
 id est:

Nam terna tantum temperari pocula
 Catis iubebo: Sanitatis gratia
 Primum hauriatur, alterum oblectaminis
 Et amoris ergo, deinde somni tertium,
 Vbi istud ebibere, quis peccus sapit,
 Domum redibunt: vis erit quartum addere
 Et rixa quintum subsequetur, nenia
 Sextum ebriosa, septimum contusio,
 Vocatio in ius bis quaternum, fel nouem,
 Insaniam bis quinque dant, & impetum
 Nam Bacchus in vas fatus exiguum adfatim
 Facilè labantes tentat appositis pedes.

Propterea in Prouerbiū iuit Græcus senarius
 Ἡ πέντε πῖν' ἢ τρεῖς ἀπὶ ἢ μὴ τέσσαρα.
 id est,

Aut quinque vel tres ebibe, at non quattuor.
 Quo monemur ad quinque vini calices duos aquæ
 miscere, vel vnum aquæ ad tres vini. Nam nume-
 rū parè m vt quattuor ominosum putabant. Hunc
 versum etiam recitat Plautus, sed de hac quæstione
 vide Plutarchum in conuiuialibus problematis. F
 Λόγοι διαλλάξουσιν.] Dixerat antè filius (cum pa-
 ter inebriari metuens diceret è crapula & sæpè
 fores effringi, obuios pulsari, pecuniam ideò nu-
 merari) inter viros bonos hæc excusari, & ex io-
 culari aliquo & faceto sermone aboleri. Itaque
 nunc illi reponit sua verba & animum intendit
 ad fabularum narrationem Æsopicarum & syba-
 riticarum, vt sic impunè euadat quicquid ebrius
 admisit.

Σχόλια. Κατὰ προῖζει] οὐ μὴ καταφρονήσεις. *ᾠδὴς* G
 πῶν προῖκα, τουτέστιν οὐ δ' αὐραὴν με ἐγχανῆ, ἢ τὸ δὲ
 ἐν ἀλλοίσι. *Θυλάκους*] ὅτι ἐκ Ἀθηναίων ἐστὶ τὸ θυλα-
 κῆρος ἀλλ' ἰωνικῶς. *Ἐφορτία* δὲ τοὺς ἄρτους. Ὁ κῶνον
 κῶνον] πῶν ἀρτοπώλιδα κῶνα εἶπεν. ὑλακίους ἐστὶ φησὶν
 οὐ φρονιζῶν κῶνον. *παρούς* ἢ σίτες ὡς ἄρτους ποιῆσαι,
 ἐπεὶ ἀρτοπώλις.

BISERVVS. Κακῆς γλώττης] Ἡσιόδοσ;
 Γλώττης τοῖς θηλαυρὸς ἐν ἀ: θρώποισιν ἀεισὸς
 Φειδωλῆς, πλείστη ἢ χείρας κτ' μετρίων ἰσώσης.
 ἢ Εὐεπίδης ἐν Ἰσσοπολύτω Σεβάνη φέρει:
 Γλώττης γὰρ οὐδ' ἐν πησόν, ἢ θυραῖα μὲν
 Φρονίματ' ἀνδρῶν νεθετεῖν ὅπως αἶται.
 Αὐτὴ δ' ὕφ' αὐτ' ἀλείψα κέντηται κακῶ.

Ὁ αὐτὸς ἐν Ηρακλείδῃσι.
 Ἰνωαμί γὰρ σιγῆ τε, & τὸ σωφρονεῖν
 Κάλλιςον, ἢ συχοῖν δ' ἔσω μῦθον δόμων.
 Ἐσοφοκλῆς ἐν Αἰαντὶ μασιγ.

ΧΡΙΣΤ. Σωφρονεῖν ἀν μοι δοκεῖς.] Melius erit
 legere μοι δοκεῖς pro μοι εἰδοκεῖς. Plus inquit, mihi
 videreris sapere si farinas (est enim ἀρτοπώλις) ali-
 cunde tibi compares, lege ποθὲν accentu in vltima.

Σχόλια. Πρὸς τοὺς ἀγορανόμους] τοὺς ὀπισκοποῦ-
 τας *ἄτ' ἀπόλεως ἀνία* ἢ διοικοῦντας *αὐτῶ* ὡς ἐν Ἀχαρ-
 νεύσιν. *Κλητῆρα.*] μαρτυροῦντες τὸ εἰς τὸ δικαστή-
 ριον καλοῦντα ὑπηρέταν. *Χαιρεφῶντα* ἢ τὸ πύξινον τὸ
 Σωκράτους ἐταῖρον φησι. πάλιν δ' αὐτ' εἰς ὠχρότητα
 διαβάλλον εἰσαίνει μαρτυροῦντα τῆ ἀρτοπώλιδι.

CHR. Κλητῆρ' ἔχουθα χαιρεφῶντα.] Ridiculi
 causa hunc testem & apparitorem appellat, qui è
 socratis discipulis & familiaribus erat, sed ita pal-
 lidus & vefcus vt eum *νυκτερίδα* & *πύξιμον* voca-
 rint. Itaque in Nubibus cum Strepsiades Socratem
 interrogasset, cui potissimum ex ipsius discipulis,
 similis esset si philosophiæ adhereret, respondit
 Socrates, Cherephonti, Cui ille rursus dixit, O me
 miserum ergo, qui ἡμιθνής γνήθμα. Propterea
 mox dicitur *γίωαμί* ἰοικῶς *θαψίνη* propter pallo-
 rem & maciem, allusione facta ad sepulcrum v-
 bi *θάπτον* mortui. Hunc habitum contraxisse
 credebatur propter studium sapientiæ cui dies &
 noctes velut intabescebat. Corrige fodes Scholia
 in illa Nubium fabula vbi habes de Charephon-
 te, *ἄτε φιλοθρία σῶνισπῶς*, nam legendum affir-
 μο *σῶνισπῶς*, quamuis non ignorem corpora οὐ
 σῶνισπῶτα ab Ægineta dici fluxa & soluta. Sed
 profectò Charephonis ille morbus fuit, *ἔξις μα-
 ρασμῶδης* & *συνήπτικῆ*. Sic enim medici vocant
 febrem hecticam. *ἀκουθὼν* ἢ *τι θεῖ δουδ λέγειν.*]

Non est quin adludat ad versus veterum Comi-
 corum. Nam iste à multis dictus est, vel Timocles
 Atheniensis comicus, sic omnino locutus est ὁ
 ἄκουθὼν εἰ τι θεῖ δουδ λέγειν. Frequentatur etiam
 iste modus loquendi ab aliis nec poetis nec co-
 micis, εἰ τι δουδ λέγειν, si quid veri aut boni dixe-
 ro, vt illud ciceronis, Si quid est in me Ingenij,
 boni scilicet, Itaque per tapeinosin addit, Quod
 sentio quàm sit exiguum. Nemo enim est qui in-
 genium non habeat, sed acumen ingenij intelli-
 git, non vim illam instam à natura quæ promo-
 uetur (vt ait Flaccus) à doctrina, ita vt consuetu-
 dine eruditionis, secunda velut natura ascisca-
 tur.

Σχόλια. Λάθεις.] *Χαρίβινος* Ἐρμιονεύς ἀπόλεως τὸ Ἀ-
 χαΐας, γελῶνως κτ' πῶν νήδου μπειάδα, ὅτε Δαρῆος ὁ Ὑ-
 σάσως. τινὲς ἢ τὸν σῶμα ἐμιθεῖσιν τοῖς ἔσπτα σοφοῖς,
 ἀντὶ τὸ Περειάνδρου παρῶτος ἢ τῶν περὶ μεσσηνῆς λόγον ἔ-
 ρχα. *Ἐθύραμβον* εἰς ἀγῶνα εἰσήγαγεν, ἢ τοὺς ἔρσι-
 κούς εἰσηγήατο λόγους. *Ὀλίγον μοι μέλει*] τὸ Σιμωνί-
 νιδε δὴλον ὅτι. λέγει δ' ἴσως Σιμωνίδῃσι τὸ Λεωπεποῦς
 τὸ ἐν Κέων τῆ νύστα πόλεως ἄνεκόν, κτ' Σπησίχορον τοῖς
 χρόνοις, ὅς ἐπεκλήθη Μεληκίρης δὲ τὸ πῆδύ. Ἐπῶν μνη-
 Yy ij